

RUBAİ MISRALARINDA HİKMET DAMLALARI (16)

ŞAİR ALİ ÖZDOĞAN

EY HEKİM

Nimet içre bin nimettir kısmettir hizmet-i hayat
Kimi vâsıl olur bilmez tefekkür eylemez heyhat
Vasl-ı nîmete ücrettir gel ol tıfl'a göster şefkat
Şakacıktan eyle beyât güldür o can bulsun sıhhat

NEY

Kamışlıktan kesileli feryad'da inler neyler
Ah o firkat od'a yanan kendisin nasıl eyler
Gör şu den'i Dünya gurbet gel göçmeden gurûb et
Zehri nefsine şurûb et fânide kalan neyler

BİZDEN BEKLENEN

Madem aşk taşır bildik şu nâzenin çiçekler
Var edip ikrâm eden acep bizden ne bekler
Rabbimiz binler şükür hamd ve senâlar olsun
Gönül huşuyla dolsun aşkla çarpsın yürekler

ŞU HAYAT

Hâlim sorar hep bana dilinde midir islam
Nefsim kuşatmış sanki ne yapsam kurtulamam
Erteleyip dururum zaman çok darmış ne gam
Şu hayat zannettiğim anî kırılır bir cam

GEL NEFSİNİ ARINDIR

Gel nefsin arındır tebliğ tahakküm değil
Kendine muhabbetin şer'î bir hüküm değil
Yalan o hamiyetin hem pek düşük kıymetin
Bir muammâ tiynetin benliğin yüküm değil

FİİLİ FAİLE SOR

Yaratan'ın murâdını ona sormaz mı ilim
Bak o ne istiyor gülüm seninki sanki filim
Gel hem aklınla birlikte fiili fâile sor
Olma binler hikmete kör yetti eyleme zulüm

HAK YALANLA BİR OLMAZ

Dilinde bin
hakikat kursakta haram lokma
Hadi ordan
edepsiz beni günâha sokma
Önce sen
kendine bak yalanla bir olmaz hak
İç kirini
eyle pâk insan olmaktan korkma

AKLI GÖZDE BİLİMCİ

Dünya gemiye bir misal deniz olmuş bize fezâ
Kimi takmaz akli gözde çağdaş bilimcidir kezâ
Bakmaz da top mermisinden yetmiş beş kat fazla hıza
Rab emrine etmez rıza zira kafada arıza

BİR DEVASIZ DERT

Bilmedim yar sînesinden bir sürur var bin cefâ
Ah başım yaslansa durmaz iftirak koymaz safâ
Bir devâsız dert ki inler âşikân vâ esefâ
Ah başım yaslansa durmaz iftirâk koymaz safâ

GÖNÜL

Cümle mecaz aşklara kapandı bâb-ı gönül

Şevk ararken ruhuna andı rebâb'ı gönül
Topraktan gelen sâdâ içti ol âb'ı demde
Dâr'ı fânî'de tende gurbet erbâb'ı gönül

GÖNÜL

Ne şol faniye aşık ol ne aşka bağlan gönül
Hu hu de Rabbi zikreyle gel aşkla bağlan gönül

KENDİYLE BARIŞIK!..

Ah efendim ne tuhaf söz şu kendiyle barışık
E kendinde nefis var ya demek o da karışık
Hem etmeyen insan mıdır şol rezil nef'sle cidâl
Sen sen ol eyle itidal işe şeytan katışık

GURUR

Sergiler ya mimiğinden fırlatıp unvanını
Ağzı sussa beden söyler salları dört bir yanını
Gurur desen çıkmış aya hak getire ar hayâ
Aşkı hevâ ucub riyâ unutmuş son ânı'nı

BİLMİŞLİK

Zahirdir ah kendin bilmiş göstermek ya gayesi
Bir meşhura yama olur gelir güya payesi
Kanmaya gör tanır ânı kaç okkadır bu millet
Anlar illet tiksindirir toplumun pespayesi

KURTARIR MI ACEP!...

Kurtarır mı
beni acep emr-i Rab sorgusundan
Acz vü
fakrle toprak olmuş günah içre bir beşer

RAHMET TECELLİLERİ

Gafletimdir Vuslatı her dem gösteren fîrak
Ey ye'se düşmüş gönül artık feryadı bırak
Rahmet tecellileri olmaz ki senden Irak
Tevekkül eyle dâim işi Rahman'a bırak

GÖNÜL

Derd-i aşka çekme hâtem örtme şol bâb-ı gönül
Derttir deyu tutma mâtem Hakka yol bâb-ı gönül
Mecaza hor bakma madem gör ol erbâb-ı gönül
Derttir deyu tutma mâtem Hakka yol bâb-ı gönül

AŞIK EFENDİ

Leyla ne bilir kendinden yahut şu aşık mecnun
Gaflete düşmüş kör cünûn Hüdâ mülküne meftun
Güneşi camda gördün sen be hey aşık efendi
Öğren aşk ne hem kim verdi camdan kurtulsun ufkun

LİSAN-I HALE DİKKAT

Mâlumâtı çok zâhir ah zât-ı âlînizin
Kelamından bin hikmet damlıyor kâlinizin
Her ânı hizmet olsa gün hem leyâlinizin
Yazık şeytan meftûnu lisân-ı hâlinizin

Tenbih:

Lafızperestlik nasıl bir hastalıktır.. öyle de; suretperestlik ve üslûbperestlik
ve teşbihperestlik ve hayalperestlik ve kafiyeperestlik şimdi filcümle, ileride
ifrat ile tam bir hastalık ve manayı kendine feda edecek derecede bir maraz
olacaktır. Hattâ bir nükte-i zarafet için veya kafiyenin hatırı için, çok edib
edebde edepsizlik etmeye şimdiden başlamışlardır. Evet lafza zînet verilmeli,
fakat tabiat-ı mana istemek şartıyla.. ve suret-i manaya haşmet vermeli, fakat

mealini iznini almak şartıyla.. ve üslûba parlaklık vermeli, fakat maksudun istidadı müsaid olmak şartıyla.. ve teşbihe revnak vermeli, fakat matlubun münasebetini göze almak ve rızasını tahsil etmek şartıyla.. ve hayale cevlan ve şaşaa vermeli, fakat hakikatı incitmemek ve ağır gelmemek ve hakikata misal olmak ve hakikattan istimdad etmek şartıyla gerektir.

Alıntı; Muhakemat..